

לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, מֵאֵן דְּבִעֵי לְמַהֲדָּ בְּתָר דְּחִלְתִּי, יְהֵד בְּתָר לְבָא דָּא, וּבְתָר

עֵינֵינִי דְקַיִמִין עָלֶיהָ אמר רבי יהודה שאמר הקב"ה שמי שרוצה ללכת אחרי

יראתי הוא צריך לילך אחר הלב הזה של המלכות ואחרי העינים העומדים עליה. **מֵאֵן**

אֵינֻן עֵינֵינִי ומי הם העינים האלו שצריך ללכת אחריהם. **כְּמָה דְאֵתְ**

אָמַר, (תהלים לא) עֵינֵי יְהוָה אֵל צַדִּיקִים אלא הוא כמו מה שנאמר

'עיני ה' אל הצדיקים', דהיינו שסוד העינים הוא הו"ק דז"א המאירים במלכות בסוד 'על

אבן אחת שבעה עינים'. **אֲבָל אַתֶּם לֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם**

וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אמנם אתם בני ישראל אל תלכו ותתורו אחרי לבבכם ואחרי

עיניכם. **מֵאֵי טַעְמָא** ומה הטעם לזה (דף קע"ז ע"א) **בְּגִין דְאֵתֶם זִוְנִים**

אַחֲרֵיהֶם אלא הוא בגלל שאתם זונים אחריהם ולכן תלכו רק אחרי הלב של המלכות

והעינים של ו"ק דז"א.

מה הטעם שבפרשת ציצית מוזכר יציאת מצרים

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, מֵאֵי טַעְמָא הָכָא יְצִיאַת מִצְרַיִם,

דְּכִתִּיב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם שאל

רבי חייא מה הטעם שכאן בפרשת ציצית מוזכר ענין יציאת מצרים כמו שנאמר 'אשר

הוצאתי אתכם מארץ מצרים'. **אָלָא, בְּגִין דְּכִד נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם,**

בְּהֵאֵי חוֹלְקָא עָאֵל אלא הוא בגלל שכאשר יצאו בני ישראל ממצרים אז בזה

החלק של הציצית שהוא סוד המלכות הם נכנסו, מאחר שאז ישראל היו רק תחת המלכות

הלימוד היומי

כמו הגרים ורק לאחר מתן תורה הם זכו לעלות ולהיכנס לז"א. **וּבַהַאי, קָטִיל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָטוּלָא דְּמִצְרַיִם** ובזו המלכות הרג הקב"ה את הרוגי מצרים בסוד אני ולא מלאך שהכוונה אל השכינה הנקראת אני (רמ"ק). **וְעַל דָּא בְּאַתְרֵיהּ אַתְדְּכַר, וּבְאַתְרֵיהּ אֲזִידְהַר לְהוּ בְּדָא** ולכן במקומה של המלכות שהיא הציצית מוזכר ענין יציאת מצרים ובמקום הזה הזהיר הקב"ה את ישראל על זכירת יציאת מצרים. **מַאי בְּאַתְרֵיהּ** ולמה פרשת ציצית הוא מקומה של השכינה. **בְּגִין דְּהַאי מְצוּהָ, הִיא אֲתֵר דִּילָהּ** אלא בגלל שזו המצוה של הציצית הוא מקומה של השכינה ומשום כך נזכר ענין יציאת מצרים ששם הרגה השכינה את הרוגי מצרים.

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

תָּאנִי רַבִּי יִיסָא, כְּתִיב (מיכה ז) כִּימִי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת. כִּימִי, כִּיּוֹם מִיבְעֵי לֵיהּ, דְּהָא בְּחַד זְמָנָא נִפְקוּ וְלֹא אֲתַעֲבְבוּ ושנה רבי ייסא שהנה כתוב כימי צאתך וגו' וקשה למה כתוב 'כימי' בלשון רבים היה צריך לומר כיום בלשון יחיד מאחר שבפעם אחת יצאו ישראל ממצרים ולא התעכבו שם יותר [רעב]. **אֲלֹא כִּיּוֹן**

אור הרשב"י

ביצחק יצחק ביעקב יעקב (שם מו, ב), ובכולם (שמואל - א ג, י), כתיב פסיק טעמא, אבל במשה (לעיל ג, ד) לא כתיב פסיק טעמא. והענין הוא, דהנה אמרו רז"ל (עי' פסחים קטז ב) ביציאת מצרים, בכל יום יהיה בענין כחדשים כאילו היום יציאת מצרים, דהנה

[רעב] ובענין זה איתא בליקוטי מהרי"ל שמות פרשת בא שהנה כתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. והקשה בווהר (שלח קעו א) הלא בחד יומא נפק, ומה כימי. עוד דיקדוק, דהוה ליה למימר אראך. אך הענין, דהנה באברהם אברהם (בראשית כב, יא), וכן

הלימוד היומי

יִזְמִין עַל־אִין, דְּאֵתְּבִרְכָא בְּהוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אלא מש"כ 'כימי'
 בלשון רבים הכוונה שיציאת מצרים היה כמו אלו הימים העליונים של ו"ק דז"א שבהם
 התברכה השכינה הנקראת כנסת ישראל ועי"כ זכו ישראל ליציאת מצרים. בַּךְ זְמִין
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא,
 וּכְדִין פְּתִיב (ישעיה יב) וְאַמְרָתֶם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַיְיָ
 קְרָאוּ וְגו', זְמִירוּ יְהוָה כִּי גֵאוּת עָשָׂה מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל
 הָאָרֶץ וכן כך עתיד הקב"ה להוציא את ישראל מהגלות ואז יתקיים מש"כ 'ואמרתם

אור הרשב"י

ירושלים. וזה פירוש הכתוב כימי צאתך מארץ
 מצרים, כשיעור הימים שאתה יוצא בכל פעם
 ממצרים, שנדמה לך כאילו היום יצאת ממצרים
 ויש לך התחדשות בכל פעם, ובאם יהיה לך
 מדרגה זו, אראנו נפלאות. על כן לא כתיב
 אראך, כי מי שהוא במדרגה זו הוא אצלו
 בשפלות גדול, וכאין הוא נחשב אצלו, בחינת
 מה, ולא שייך לומר דבר שהוא אין בלשון נוכח,
 אראך, רק אראנו. וזה שאמרו רז"ל (מכילתא
 בשלח, מס' דשירה פ"ג) על פסוק (לקמן טו, ב)
 זה אלי, ראתה שפחה על היים מה שלא ראה
 יחזקאל, כי אז היה להם התחדשות ראשונה בלי
 שום רגילות כלל, על כן ראו מה שראו, והבן, כי
 מי שמסתכל בענין אחד, הראיה נחלשת אצלו
 כידוע. וזה פירוש החודש הזה לכם ראש
 חדשים, ההתחדשות של זה אלי ואנוהו, הוא
 עבודת הבורא, הוא ראשית וחשיבות של כל
 התחדשות, וכיון שיהיה לכם התחדשות הוה,
 אזי ראשון הוא לכם לחדשי השנה, ויתחדש
 עליכם גזירות טובות לכל השנה.

העובד השם צריך בכל פעם לבוא לידי
 התחדשות, דאם לא כן העבודת אצלו
 כרגילות, והרגל נעשה טבע. וזה מה שפירשתי
 וישא יעקב רגליו (בראשית כט, א), היינו
 שיעקב הרים והגביה הרגליות שלו, ונדמה לו
 כאילו היום הוא מתחיל לעבוד הבורא ית"ש,
 ונמצא שהוא אצלו שפל ונבזה תמיד שלא
 התחיל בשום פעם לעבוד את ה'. וגם משה
 רבינו ע"ה היה בבחינה זו, שהיה עניו מאד
 (במדבר יב, ג), ומשה עם הכולל גימטריא רצון,
 ובכל פעם היה לו התחדשות ורצון חדש
 לעבודת ה'. וזה משה משה, שלא נכתב פסיק
 טעמא, כי בכל עת היה מוסף אומץ
 והתחדשות בהרצון.

והנה בכל עת וזמן יש באדם בחינת יציאת
 מצרים, כמו שכתוב (תהלים קלה, ט) שלח
 אותות ומופתים בתוככי מצרים, בתוך לא
 נאמר, אלא בתוככי, לומר לך שבכל אחד יש
 בחינת יציאת מצרים. וכן בחינת ירושלים ג"כ
 יש בכל אחד, כמו שכתוב (שם קטז, יט) בתוככי

ביום ההוא וגו' זמרו ה' כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ' [רעג]. **מאי מודעת זאת** ומה הפירוש 'מודעת זאת'. **בגין דהשתא אשתמודעא זאת בעטופא דמצוה** אלא בגלל שעד עכשיו היתה המלכות הנקראת זאת נודעת רק ע"י עיטוף טלית של מצוה. **בההוא זמנא אשתמודעא זאת, בכמה נמוסין דילה, דיעביד קדשא בריך הוא אתין ונסין בעלמא** אמנם באותו הזמן של הגאולה המלכות הנקראת זאת היא תהיה נודעת בכמה הנהגות ומידות שלה כי אז יעשה הקב"ה שהיא המלכות אותה ומופתים שעי"כ היא תתנקם מאויבינו (אמת ליעקב), **פדין פתיב** (זכריה יד) **ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד** ואז ייאמר 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד' אכ"ר. **ברוך יהוה לעולם אמן ואמן. מלוד יהוה לעולם אמן ואמן.**

אור הרשב"י

אם כן להזכיר שבחיו וכן תזמרו אל ה' כי עשה דבר הראוי להתנאות בו והגאווה היא נודעת ומפורסמת בכל הארץ (מצודות).

[רעג] וביאור הפסוק ע"פ פשוטו שתאמרו זה לזה דרך זרוז והודיעו לפרסם הנס ותזכירו זה את זה את שבחי המקום כי נשגב שמו ומהראוי

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000